Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MACIEJE SZPUNARA
přednesené dne 21. července 2016 [1]

Věc C-162/15 P

Evonik Degussa GmbH
proti

Komisi

„Kasační opravný prostředek — Provedení článků 101 SFEU a 102 SFEU — Nařízení (ES) č. 1/2003 — Zveřejňování rozhodnutí přijatých Komisí — Článek 30 — Mandát úředníka pro slyšení v řízeních ve věcech hospodářské soutěže — Rozhodnutí 2011/695/EU — Článek 8 — Ochrana profesního tajemství — Článek 339 SFEU — Pojem ‚obchodní tajemství a jiné důvěrné informace' — Informace pocházející z prohlášení podniku v rámci řízení o shovívavosti — Zamítnutí žádosti o důvěrné zacházení — Legitimní očekávání"

Obsah

I – Úvod ... 3

II – Právní rámec ... 3

III – Skutečnosti předcházející sporu ... 4

IV – Sporné rozhodnutí ... 4

V – Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek ... 5

VI – Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení ... 5

VII – Analýza kasačního opravného prostředku ... 6

A – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku ... 6

1. Napadený rozsudek ... 6

2. Argumentace účastníků řízení ... 7

3. Analýza ... 7

1 — Původní jazyk: francouzština.

a) K první části 8

i) Úvodní poznámky 8

ii) K rozsahu kontroly úředníka pro slyšení 9

iii) Analýza konstatování Tribunálu 9

b) K druhé části 12

B – K druhému důvodu kasačního opravného prostředku 13

1. Napadený rozsudek 13

2. Argumentace účastníků řízení 14

3. Analýza 15

a) Úvodní poznámky 15

i) K důvěrné povaze prohlášení o shovívavosti 15

ii) Důsledky ochrany prohlášení o shovívavosti na zveřejnění rozhodnutí Komise 16

b) K první části 18

c) K druhé části 19

d) K třetí části 21

e) Ke čtvrté části 22

C – Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku 22

1. Napadený rozsudek 23

2. Argumentace účastníků řízení 23

3. Analýza 23

a) K první části 24

b) K druhé části 25

D – Závěrečné poznámky 26

VIII – Závěry 27

I – Úvod

1. Projednávaným kasačním opravným prostředkem se společnost Evonik Degussa GmbH domáhá zrušení rozsudku ze dne 28. ledna 2015, Evonik Degussa v. Komise [2], kterým Tribunál Evropské unie zamítl žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí C (2012) 3534 Evropské Komise [3], kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná navrhovatelkou.

2. Kritiky vznesené navrhovatelkou vzhledem k napadenému rozsudku se týkají zejména problematiky – která se dosud v judikatuře Soudního dvora neobjevila [4] – týkající se rozsahu ochrany, kterou je třeba přiznat informacím pocházejícím z prohlášení podniku v rámci řízení o shovívavosti, v rámci zveřejnění rozhodnutí Komise o uplatnění článku 101 SFEU [5].

II – Právní rámec

3. Článek 30 nařízení (ES) č. 1/2003 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 SFEU] a [102 SFEU] [6], nadepsaný „Zveřejňování rozhodnutí“, stanoví toto:

„1. Komise zveřejňuje rozhodnutí, která přijme podle článků 7 až 10, 23 a 24.

2. Ve zveřejnění musí být uvedena jména stran a hlavní obsah rozhodnutí, včetně všech uložených sankcí. Bere se v úvahu oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství.“

4. Článek 8 rozhodnutí 2011/695/EU o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže [7], nadepsaný „Obchodní tajemství a jiné důvěrné informace“, stanoví toto:

„1. Pokud má Komise v úmyslu zveřejnit informace, jež mohou představovat obchodní tajemství, nebo jiné důvěrné informace týkající se jakéhokoli podniku či osoby, musí prostřednictvím Generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž tento podnik či osoby písemně informovat o svém úmyslu a jeho důvodech. Bude stanovena lhůta, v níž dotyčný podnik či osoba mohou předložit jakékoli písemné připomínky.

2. Pokud dotyčný podnik či osoba nesouhlasí se zveřejněním informací, může se v této věci obrátit na úředníka pro slyšení. Pokud úředník pro slyšení shledá, že informace zveřejněna být může, neboť nepředstavuje obchodní tajemství či jinou důvěrnou informaci, nebo protože existuje převládající zájem na jejím zveřejnění, uvede toto zjištění v odůvodněném rozhodnutí, jež oznámí dotyčnému podniku či osobě. V rozhodnutí se stanoví den, po němž bude informace zveřejněna. Tento den nesmí být stanoven na dříve než jeden týden ode dne oznámení.

3. Odstavce 1 a 2 se použijí obdobně i na sdělení informací jejich zveřejněním v *Úředním věstníku Evropské unie*.

2 — T-341/12, EU:T:2015:51, dále jen „napadený rozsudek“.

3 — Rozhodnutí Komise ze dne 24. května 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společností Evonik Degussa na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (věc COMP/38.620 – Peroxid vodíku a perboritan) (dále jen „sporné rozhodnutí“).

4 — Poznamenávám, že problematika týkající se zveřejňování a důvěrnosti v kontextu návrhů na náhradu škody byla v poslední době předmětem debat v rámci XXVII. kongresu FIDE (FIDE XXVII Congress Proceedings Vol. 2. Private Enforcement and Collective Redress in European Competition Law, Budapest 2016, viz otázky 44 až 55).

5 — Kromě rozhodnutí vydaného v projednávané věci se tři rozsudky Tribunálu týkaly této problematiky, přičemž proti jednomu z nich byl podán kasační opravný prostředek: rozsudky ze dne 28. ledna 2015, Akzo Nobel a další v. Komise (T-345/12, EU:T:2015:50); ze dne 15. července 2015, AGC Glass Europe a další v. Komise (T-465/12, EU:T:2015:505, proti němuž bylo zahájeno řízení o kasačním opravném prostředku C-517/15 P), jakož i ze dne 15. července 2015, Pilkington Group v. Komise (T-462/12, EU:T:2015:508).

6 — Nařízení Rady ze dne 16. prosince 2002 (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205).

7 — Rozhodnutí předsedy Evropské komise ze dne 13. října 2011 (Úř. věst. 2011, L 275, s. 29).

[…]“

III – Skutečnosti předcházející sporu

5. Skutečnosti předcházející sporu, jak vyplývají z napadeného rozsudku, mohou být popsány následujícím způsobem.

6. Dne 3. května 2006 přijala rozhodnutí C (2006) 1766 final v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38.620 – Peroxid vodíku a perboritan, dále jen „rozhodnutí PVP“).

7. V rozhodnutí PVP Komise zejména konstatovala, že se navrhovatelka účastnila spolu se šestnácti dalšími společnostmi působícími v odvětví peroxidu vodíku a perboritanu jednání porušujícího článek 81 ES na území Evropského hospodářského prostoru (EHP). Navrhovatelce byla na základě oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelových dohod (dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2002“) [8] přiznána úplná ochrana před pokutou.

8. V roce 2007 bylo na internetové stránce Komise zveřejněno první nedůvěrné znění rozhodnutí PVP.

9. V dopise zaslaném navrhovatelce dne 28. listopadu 2011 ji Komise informovala o svém záměru zveřejnit nové podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí PVP přebírající celý obsah uvedeného rozhodnutí s výjimkou důvěrných informací. Při této příležitosti Komise navrhovatelku požádala, aby v rozhodnutí PVP označila informace, ve vztahu ke kterým hodlá žádat o důvěrné zacházení.

10. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka měla za to, že toto podrobnější nedůvěrné znění obsahuje důvěrné informace nebo obchodní tajemství, informovala Komisi v dopise ze dne 23. prosince 2011 o tom, že se zamýšleným zveřejněním nesouhlasí. Na podporu tohoto nesouhlasu navrhovatelka konkrétně tvrdila, že uvedené nedůvěrné znění obsahuje řadu informací, které předala Komisi na základě programu shovívavosti, stejně jako jména několika jejích spolupracovníků, jakož i údaje týkající se jejich obchodních styků. Podle navrhovatelky tak zamýšlené zveřejnění porušuje zejména zásady ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení a může jím být dotčeno vyšetřování Komise.

11. Dopisem ze dne 15. března 2012 informovala Komise navrhovatelku o tom, že souhlasí s tím, že z nového nedůvěrného znění, které má být zveřejněno, odstraní všechny informace, které přímo či nepřímo umožňují identifikovat zdroj informací sdělených na základě oznámení o spolupráci z roku 2002, stejně jako jména spolupracovníků navrhovatelky. Naproti tomu byla Komise toho názoru, že není důvodné přiznat důvěrnost ostatním informacím, ve vztahu ke kterým navrhovatelka požádala o důvěrné zacházení.

12. Využitím možnosti stanovené rozhodnutím 2011/695 předložila navrhovatelka věc úředníkovi pro slyšení, aby vyjmul z nedůvěrného znění, které má být zveřejněno, všechny informace, které poskytla na základě oznámení o spolupráci z roku 2002.

IV – Sporné rozhodnutí

13. Sporným rozhodnutím zamítl úředník pro slyšení jménem Komise žádosti navrhovatelky.

14. Úředník pro slyšení nejprve zdůraznil meze svého mandátu, který mu umožňuje pouze určit, zda informace musí být považována za důvěrnou, a nikoli napravit tvrzené porušení legitimního očekávání navrhovatelky vůči Komisi.

8 — Úř. věst. 2002, C 45, s. 3; Zvl. vyd. 08/02, s. 155.

15. Kromě toho úředník pro slyšení uvedl, že navrhovatelka nesouhlasí se zveřejněním nového podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí PVP pouze z důvodu, že toto znění obsahuje informace poskytnuté na základě oznámení o spolupráci z roku 2002 a že sdělení takových informací třetím osobám by jí mohlo způsobit škodu v kontextu žaloby na náhradu škody podané k vnitrostátním soudům.

16. Podle úředníka pro slyšení navrhovatelka neprokázala, že by jí zveřejnění těchto informací mohlo způsobit vážnou škodu. Zájem podniku, který porušil právo hospodářské soutěže, na tom, aby podrobnosti protiprávního jednání, které je mu vytýkáno, nebyly zveřejněny, každopádně nezasluhuje žádné zvláštní ochrany. Úředník pro slyšení k tomuto bodu připomněl, že žaloby na náhradu škody jsou nedílnou součástí politiky Unie ve věci hospodářské soutěže, a že tedy navrhovatelka nemůže uplatňovat oprávněný zájem na tom, aby byla chráněna před rizikem takových žalob.

17. Úředník pro slyšení měl rovněž za to, že nemá pravomoc k tomu, aby odpověděl na argument navrhovatelky, podle kterého by sporným zveřejněním byl dotčen program shovívavosti, neboť taková otázka překračuje meze jeho mandátu.

18. Konečně úředník pro slyšení uvedl, že jelikož se mandát omezuje na žádosti o zachování důvěrnosti, nemá pravomoc k tomu, aby se vyjádřil k údajnému porušení zásady rovného zacházení vycházejícího ze skutečnosti, že by zamýšlené zveřejnění mělo za následek postavení navrhovatelky do méně výhodné pozice, než je pozice jiných osob, kterým bylo určeno rozhodnutí PVP a které nespolupracovaly s Komisí.

V – Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

19. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. srpna 2012 navrhovatelka podala žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí.

20. V rámci žaloby navrhovatelka podala návrh na předběžné opatření směřující k zastavení výkonu sporného rozhodnutí. Usnesením ze dne 16. listopadu 2012, Evonik Degussa v. Komise (T-341/12 R, EU:T:2012:604), předseda Tribunálu tomuto návrhu vyhověl.

21. Navrhovatelka na podporu své žaloby vznesla v podstatě pět žalobních důvodů. První čtyři vycházejí z porušení článku 8 rozhodnutí 2011/695 (první žalobní důvod), povinnosti uvést odůvodnění (druhý žalobní důvod), povinnosti profesního tajemství uvedené v článku 339 SFEU (třetí žalobní důvod) a zásad ochrany legitimního očekávání, právní jistoty a rovného zacházení (čtvrtý žalobní důvod) [9].

22. Napadeným rozsudkem Tribunál zamítl žalobu v plném rozsahu a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

VI – Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

23. Svým opravným prostředkem se Evonik Degussa domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, zrušil sporné rozhodnutí a uložil Komisi náhradu nákladů řízení. Komise navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a aby byla navrhovatelce uložena náhrada nákladů řízení.

9 — Pátý žalobní důvod vycházel z porušení čl. 28 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1/2003, jakož i z porušení oznámení Komise o pravidlech pro přístup do spisu Komise v případech podle článků [101 SFEU] a [102 SFEU], článků 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Úř. věst. 2005, C 325, s. 7, dále jen „oznámení o přístupu do spisu“).

24. V rámci kasačního opravného prostředku navrhovatelka podala návrh na předběžné opatření směřující k tomu, aby Soudní dvůr rozhodl o zastavení výkonu sporného rozhodnutí. Usnesením ze dne 2. března 2016, Evonik Degussa v. Komise (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), místopředseda Soudního dvora tomuto návrhu vyhověl.

VII – Analýza kasačního opravného prostředku

25. Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelka vznáší tři důvody, z nichž první vychází z porušení čl. 8 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2011/695 týkajících se pravomoci úředníka pro slyšení, druhý z porušení článku 339 SFEU a článku 30 nařízení č. 1/2003 týkajících se údajně důvěrné povahy sporných informací a třetí z porušení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání.

A – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

26. Ve svém prvním důvodu navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil čl. 8 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2011/695 tím, že v bodech 31 až 44 napadeného rozsudku rozhodl, že úředník pro slyšení nemá pravomoc zkoumat námitky vycházející ze zásad ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení.

1. Napadený rozsudek

27. Před Tribunálem navrhovatelka vznesla žalobní důvod vycházející z porušení článku 8 rozhodnutí 2011/695 a tvrdila, že úředník pro slyšení neoprávněně omezil rozsah svého šetření. Tribunál tento žalobní důvod zamítl jako neopodstatněný v bodech 23 až 44 napadeného rozsudku.

28. V bodě 26 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že navrhovatelka úředníku pro slyšení vytkla, že se zdržel odpovědi na rozdílné argumenty, které se týkají mimo jiné porušení zásad legitimního očekávání a rovného zacházení.

29. V bodě 33 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že podle judikatury týkající se čl. 9 třetího pododstavce rozhodnutí Komise 2001/462/ES, ESUO [10], který zůstává relevantní pro článek 8 rozhodnutí 2011/695, je úředník pro slyšení povinen nejen určit, zda znění určené ke zveřejnění obsahuje obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace požívající obdobné ochrany, nýbrž i ověřit, zda toto znění obsahuje jiné informace, které nemohou být zpřístupněny veřejnosti buď z důvodu pravidel práva Společenství, které je specificky chrání, nebo z důvodu, že patří mezi informace, které svou povahou spadají pod závazek profesního tajemství [11].

30. V bodě 42 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že v projednávané věci právní zásady dovolávané navrhovatelkou nepředstavují taková pravidla specificky chránící před zveřejněním. Podle Tribunálu na rozdíl od pravidel o zpracování osobních údajů nebo výjimek z práva na přístup k dokumentům [12], není totiž specifickým cílem takových zásad chránit důvěrnost informací nebo dokumentů. Vzhledem k tomu, že námitky vycházející z těchto zásad překračují rámec poslání, které je úředníkovi pro slyšení svěřeno podle článku 8 rozhodnutí 2011/695 (bod 43 napadeného rozsudku), odmítl úředník pro slyšení právem svou pravomoc (bod 44 napadeného rozsudku).

10 — Rozhodnutí Komise ze dne 23. května 2001 o mandátu úředníků pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. 2001, L 162, s. 21; Zvl. vyd. 08/02, s. 151).

11 — Viz rozsudky Tribunálu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise, (T-198/03, EU:T:2006:136, bod 34), a ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, (T-474/04, EU:T:2007:306, bod 66).

12 — Viz nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi [Unie] a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102) a článek 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

31. V důsledku toho Tribunál zamítl argument navrhovatelky, podle kterého žádná služba Komise nezkoumala dotčené námitky, s konstatováním, že služby generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž přijaly odůvodněné stanovisko k těmto námitkám v dopisech zaslaných navrhovatelce dne 28. listopadu 2011 a 15. března 2012, před obrácením se na úředníka pro slyšení (body 45 až 49 napadeného rozsudku).

32. Tribunál v tomto ohledu rozhodl, že je za účelem zajištění účinné soudní ochrany navrhovatelce třeba nahlížet na sporné rozhodnutí v kontextu, který vedl k jeho přijetí, a tudíž se domnívat, že toto rozhodnutí zahrnuje implicitně, ale nevyhnutelně stanoviska Komise vyjádřená v dopisech ze dne 28. listopadu 2011 a 15. března 2012 v rozsahu, v němž se týkají aspektů, které nespadají do mandátu úředníka pro slyšení (body 60 a 132 napadeného rozsudku).

2. Argumentace účastníků řízení

33. Ve svém kasačním opravném prostředku navrhovatelka uvádí, že úředník pro slyšení je orgánem Komise, který jako poslední článek rozhoduje o zveřejnění informací, které dotyčný podnik považuje za důvěrné. Úředník pro slyšení by tedy měl být kompetentní pro zkoumání všech důvodů, které mohou bránit zveřejnění. Navrhovatelka tvrdí, že ačkoli má úředník pro slyšení pouze pravomoc ověřit důvěrnou povahu informací, měl by být navzdory všemu povinen ve svém rozhodnutí zohlednit všechny relevantní požadavky, včetně základních práv a obecných zásad unijního práva, které patří mezi legitimní zájmy, jež mohou zveřejnění bránit.

34. Navrhovatelka tak tvrdí, že odůvodnění obsažené v bodech 42 až 44 napadeného rozsudku vychází z nesprávného právního posouzení.

35. Podle navrhovatelky Tribunál měl konstatovat, že úředník pro slyšení nezkoumal její námitky vycházející ze zásad legitimního očekávání a rovného zacházení, a tudíž měl z tohoto důvodu sporné rozhodnutí zrušit. Tím, že v bodech 58 až 60 a 132 až 133 napadeného rozsudku rozhodl, že sporné rozhodnutí zahrnuje „implicitně, avšak nevyhnutelně“ stanovisko Komise obsažené v předchozí korespondenci s navrhovatelkou, Tribunál údajně zkreslil znění tohoto rozhodnutí.

36. Komise popírá tyto argumenty a v podstatě odkazuje na relevantní odůvodnění napadeného rozsudku.

3. Analýza

37. První důvod kasačního opravného prostředku v podstatě sestává ze dvou částí.

38. První část se týká rozsahu pravomoci úředníka pro slyšení podle čl. 8 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2011/695 (body 42 až 44 napadeného rozsudku). Druhá část se týká odmítnutí ze strany Tribunálu výtky vycházející z nedostatečného odůvodnění sporného rozhodnutí (body 60 a 67 uvedeného rozsudku).

a) K první části

i) Úvodní poznámky

39. Na základě článku 339 SFEU členové orgánů, úředníci a jiní zaměstnanci Unie jsou povinni nevyzrazovat informace, které ze své povahy podléhají profesnímu tajemství. Pro uplatnění článků 101 SFEU a 102 SFEU, je tento úkol zopakován v článku 28 nařízení č. 1/2003 a v článku 16 nařízení (ES) č. 773/2014[13] a použije se podle tohoto posledně uvedeného aktu na „obchodní tajemství a jiné důvěrné informace".

40. Judikatura Soudního dvora umožňuje stanovit obrysy těchto pojmů.

41. Vyplývá z ní mimo jiné, že právo na ochranu obchodních tajemství představuje obecnou zásadu unijního práva[14]. Oblast, které se tato zásada týká, není omezena na obchodní tajemství ve vlastním slova smyslu, totiž citlivé obchodní informace[15], nýbrž obsahuje i jiné důvěrné informace[16].

42. Kromě toho důvěrná povaha informace může vyplývat jak z jejího inherentně citlivého obsahu, jak je tomu v případě obchodních informací, tak z kombinace mezi obsahem a okolnostmi, za kterých dochází ke sdělení informací veřejnému orgánu.

43. Tato posledně uvedená hypotéza se týká na jedné straně informací sdělených Komisi za okolností, které ukládají povinnost důvěrnosti, zejména informací předávaných dobrovolně osobou, která má legitimní přání zůstat v anonymitě, jako je informátor nebo stěžovatel[17], jakož i na druhé straně jiných informací sdělených Komisi s výhradou dodržení důvěrné povahy[18].

44. Komise tuto judikaturu zohlednila ve svém oznámení o přístupu do spisu tím, že rozlišila dvě kategorie informací, ke kterým může být přístup omezen, totiž na jedné straně kategorii týkající se obchodních tajemství, obsahující informace, které se týkají profesní činnosti podniku, jejichž zveřejnění může závažně poškodit jeho zájmy, a na druhé straně kategorii týkající se jiných důvěrných informací, obsahující „jiné informace než obchodní tajemství, jež mohou být považovány za důvěrné, pokud by jejich zveřejnění vážně poškodilo dotčenou osobu či podnik". Konečně důvěrné informace mohou obsahovat jak informace chráněné ve veřejném zájmu, jako jsou vojenská tajemství, tak i tajemství chráněná v soukromém zájmu, jako jsou osobní údaje[19].

13 — Nařízení Komise ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).

14 — Viz rozsudky ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise (53/85, EU:C:1986:256, bod 28); ze dne 19. května 1994, SEP v. Komise (C-36/92 P, EU:C:1994:205, bod 37); ze dne 14. února 2008, Varec (C-450/06, EU:C:2008:91, bod 49), jakož i ze dne 29. března 2012, Interseroh Scrap and Metals Trading (C-1/11, EU:C:2012:194, bod 43).

15 — Oblast neoprávněného získávání obchodních tajemství byla v poslední době předmětem harmonizace směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/943 ze dne 8. června 2016 o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací (obchodního tajemství) před jejich neoprávněným získáním, využitím a zpřístupněním (Úř. věst. 2016, L 157, s. 1). Touto směrnicí nejsou dotčena pravidla týkající se předávání informací správním orgánům [čl. 1 odst. 2 písm. b)].

16 — Soudní dvůr rozhodl, že se jedná o obecnou zásadu, která se použije rovněž na informace poskytnuté fyzickými osobami, pokud tyto informace jsou ze své povahy důvěrné. Viz rozsudek ze dne 7. listopadu 1985, Adams v. Komise (145/83, EU:C:1985:448, bod 34) a stanovisko, které generální advokát C. O. Lenz přednesl ve věci AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise (53/85, EU:C:1986:25).

17 — V případě informací poskytnutých výlučně dobrovolně, avšak doplněných o žádost o důvěrnost za účelem ochrany anonymity informátora, je orgán, který souhlasí s přijetím těchto informací, povinen dodržet takovou podmínku [viz rozsudek ze dne 7. listopadu 1985, Adams v. Komise (145/83, EU:C:1985:448, bod 34); ze dne 18. září 1996, Postbank v. Komise (T-353/94, EU:T:1996:119, bod 86); ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise (T-62/98, EU:T:2000:180, bod 279), a ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise (T-279/02, EU:T:2006:103, bod 409)].

18 — Pokud jde o přístup ke spisu, viz rozsudky ze dne 1. dubna 1993, BPB Industries a British Gypsum v. Komise (T-65/89, EU:T:1993:31, bod 33), jakož i ze dne 6. dubna 1995, BPB Industries a British Gypsum v. Komise (C-310/93 P, EU:C:1995:101, bod 26). Soudní dvůr rozhodl, že třetí podniky, které předají Komisi dokumenty, o nichž se domnívají, že by mohly vést k odvetným opatřením proti nim, mají tak učinit jen tehdy, pokud vědí, že jejich žádost o důvěrné zacházení bude vzata v úvahu. Viz rovněž rozsudky ze dne 28. dubna 1999, Endemol v. Komise (T-221/95, EU:T:1999:85, bod 66), a ze dne 25. října 2002, Tetra Laval v. Komise (T-5/02, EU:T:2002:264, bod 98)

19 — Viz oznámení o přístupu do spisu, body 17 až 20.

45. Tribunál vyložil pojem „informace, na které se vztahuje profesní tajemství“ tím, že stanovil tři kritéria. Podle něj je pro tuto kvalifikaci důležité zaprvé, aby byly známy pouze omezenému počtu osob, zadruhé, aby jejich zpřístupnění mohlo způsobit vážnou škodu osobě, která je poskytla, nebo třetím osobám, a konečně zatřetí, aby zájmy, jež by mohly být poškozeny zpřístupněním takových informací, byly objektivně hodné ochrany [20]. K těmto kritériím neměl Soudní dvůr zatím příležitost se vyjádřit [21].

ii) K rozsahu kontroly úředníka pro slyšení

46. Úloha úředníka pro slyšení v Komisi, která se značně rozvinula od svého vytvoření, spočívá v kontrole dodržování procesních práv v řízeních ve věcech hospodářské soutěže. Bylo považováno za nezbytné svěřit tento úkol osobě nezávislé vůči službám Generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž [22].

47. Pravomoci úředníka pro slyšení jsou definovány v rozhodnutí 2011/695.

48. Články 7 a 8 tohoto rozhodnutí přiznávají úředníku pro slyšení některé pravomoci týkající se žádostí o důvěrné zacházení. Úředník pro slyšení rozhoduje o těchto žádostech na jedné straně v kontextu přístupu ke spisu a na druhé straně v případě zveřejnění informací Komisí.

49. V tomto druhém uvedeném případě čl. 8 odst. 1 a 2 rozhodnutí 2011/695 stanoví, že dotčená osoba musí být informována předem Komisí a – pokud jde o informace, jež mohou představovat obchodní tajemství, nebo jiné důvěrné informace – že se proti jejich zveřejnění může bránit předložením věci úředníku pro slyšení. Pokud se úředník pro slyšení domnívá, že dotčená informace zveřejněna být může, neboť nepředstavuje obchodní tajemství či jinou důvěrnou informaci, nebo protože existuje převládající zájem na jejím zveřejnění, vydá odůvodněné rozhodnutí stanovící den, po němž bude informace zveřejněna, což nemůže být stanoveno na dříve než jeden týden ode dne oznámení.

50. Podle čl. 8 odst. 3 rozhodnutí 2011/695 se tato ustanovení použijí obdobně i při zveřejnění rozhodnutí Komise.

iii) Analýza konstatování Tribunálu

51. V projednávané věci navrhovatelka tvrdí, že podle čl. 8 odst. 1 a 2 rozhodnutí 2011/695 má úředník pro slyšení pravomoc rozhodovat o všech námitkách týkajících se zveřejnění, včetně námitek vycházejících z obecných právních zásad.

52. Poznamenávám, že v rozsahu, v němž toto tvrzení navrhovatelky musí být chápáno v tom smyslu, že se pravomoc úředníka pro slyšení týká námitek jiných nežli námitek spojených s důvěrností informace, není podepřeno ani zněním, ani systematikou článku 8 rozhodnutí 2011/695.

53. Pokud jde o znění, je použití čl. 8 odst. 1 a 2 rozhodnutí 2011/695 jasně omezeno na případ, kdy informace, jež mají být zveřejněny, „mohou představovat obchodní tajemství, nebo jiné důvěrné informace týkající se jakéhokoli podniku či osoby“.

20 — Rozsudky Tribunálu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise (T-198/03, EU:T:2006:136, bod 71), a ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise (T-474/04, EU:T:2007:306, bod 65).

21 — Poznamenávám, že Soudní dvůr již měl příležitost vyložit povinnost zachovávat profesní tajemství v kontextu úředního tajemství (viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2014, Altmann a další, C-140/13, EU:C:2014:2362). Dosud nerozhodnutá věc se týká toho, za jakých podmínek informace poskytnuté orgánu pro dohled nad finančními trhy spadají do pojmu „důvěrná informace“ (zahájená věc Baumeister, C-15/16).

22 — Viz body 3 a 8 odůvodnění rozhodnutí 2011/695. Podobná funkce byla zavedena v některých členských státech, zejména *Procedural Adjudicator* (procesní smírčí zprostředkovatel) u Office of Fair Trading (OFT) ve Spojeném království.

54. Pokud jde o systematiku těchto ustanovení, poznamenávám, že spadají do širší úlohy úředníka pro slyšení směřující k zajištění dodržování procesních práv stran a jiných zúčastněných v rámci řízení ve věcech hospodářské soutěže. Vzhledem ke své nezávislosti je úředník pro slyšení stanoven k řešení neshody mezi zúčastněnou osobou a službami Komise týkající se důvěrné povahy informace, případně s vyvážením rozdílných zájmů.

55. Tyto úvahy podle mého názoru platí pouze pro žádosti o důvěrné zacházení.

56. I když si totiž lze představit jiné námitky zveřejnění rozhodnutí, například vycházející ze zásahu do práv duševního vlastnictví nebo práva na ochranu projevů osobní povahy, nesouvisí s průběhem řízení ve věcech hospodářské soutěže, jelikož jejich zkoumání není v souladu s úlohou úředníka pro slyšení.

57. V projednávané věci stejné platí pro námitky vznesené navrhovatelkou na základě obecných právních zásad, nezávisle ve vztahu k žádosti o zachování důvěrnosti.

58. Jak vyplývá z bodu 26 napadeného rozsudku, prvním důvodem žaloby v prvním stupni navrhovatelka úředníkovi pro slyšení vytýká, že se zdržel odpovědi na tři rozdílné argumenty, které vycházejí zaprvé z porušení zásady účelnosti zakotvené v čl. 28 odst. 1 nařízení č. 1/2003 (tento argument není zopakován v kasačním opravném prostředku), zadruhé z narušení legitimního očekávání navrhovatelky, že sporné informace nebudou zveřejněny, a zatřetí z porušení zásady rovného zacházení vyplývajícího z toho, že účinkem tohoto zveřejnění je uvedení navrhovatelky do méně příznivé situace než jiné osoby, kterým bylo určeno rozhodnutí PVP.

59. Z argumentace navrhovatelky v rámci jejího kasačního opravného prostředku kromě toho vyplývá, že tyto námitky byly vzneseny odděleně od žádosti o důvěrné zacházení s informacemi pocházejícími z prohlášení o shovívavosti.

60. V rozsahu, v němž se jednalo o námitky vyjádřené odděleně od žádosti o důvěrné zacházení, Tribunál podle mého názoru právem v bodě 44 napadeného rozsudku rozhodl, že úředník pro slyšení není příslušný, aby na ně odpověděl.

61. Chtěl bych upřesnit, že argument vznesený navrhovatelkou před úředníkem pro slyšení na základě zásad legitimního očekávání a rovného zacházení může být chápán dvěma různými způsoby.

62. Na jedné straně může být chápán tak, že směřuje k prokázání, že informace obsažené v prohlášení o shovívavosti musejí být označeny za důvěrné, vzhledem k legitimnímu očekávání žadatele, že nebude uveden do méně příznivé situace než jiní účastníci protiprávního jednání, kteří se rozhodli nespolupracovat. Zásady legitimního očekávání a rovného zacházení jsou tak na podporu argumentu vycházejícího z důvěrné povahy sporných informací uplatněny pouze nepřímo. Je nesporné, že úředník pro slyšení tento argument zkoumal a zamítl ve sporném rozhodnutí.

63. Na druhé straně může být tentýž argument navrhovatelky chápán tak, že směřuje k prokázání toho, že zásady legitimního očekávání a rovného zacházení byly porušeny bez ohledu na skutečnost, zda sporné informace musejí být označeny za důvěryhodné. Takový rozdílný argument může vycházet z porušení požadavků spojených se zpětvzetím správních aktů nebo ze změny dřívější praxe Komise [23]. Podle mého názoru tyto argumenty v rozsahu, v němž neuplatňují důvěrnou povahu informace, nespadají do pravomoci úředníka pro slyšení.

64. Mimoto nejsem přesvědčen argumentem navrhovatelky, podle kterého uznání mezí pravomoci úředníka pro slyšení porušuje její právo na soudní ochranu.

23 — Viz bod 182 tohoto stanoviska.

65. Připomínám, že řízení zahrnující úředníka pro slyšení má odkladný účinek zveřejnění informace a umožňuje tak zúčastněné osobě obrátit se na Tribunál se žalobou na prohlášení neplatnosti a návrhem na předběžné opatření, v souladu s rozsudkem AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise [24].

66. Požadavek takové soudní kontroly předcházející zveřejnění je však odůvodněn skutečností, že zveřejnění důvěrných informací může dotyčné osobě způsobit vážnou a nenapravitelnou újmu. Toto odůvodnění se uplatní pouze v rozsahu, v němž zúčastněná osoba uplatní důvěrnou povahu informace a nemůže být rozšířena na jiné námitky učiněné proti zveřejnění.

67. Proto se domnívám, že Tribunál právem v bodě 44 napadeného rozsudku rozhodl, že se pravomoc úředníka pro slyšení podle čl. 8 odst. 2 rozhodnutí 2011/695 nevztahuje na námitky vznesené navrhovatelkou na základě zásad legitimního očekávání a rovného zacházení.

68. Konečně poznamenávám, že jeden z důvodů, ze kterých Tribunál došel k tomuto rozhodnutí je nejednoznačný.

69. Tribunál v bodech 42 a 43 napadeného rozsudku rozhodl, že zásady legitimního očekávání a rovného zacházení dovolávané navrhovatelkou nespadají do pravomoci úředníka pro slyšení, neboť na rozdíl od pravidel týkajících se zpracování osobních údajů nebo pravidel upravujících právo na přístup k dokumentům nepředstavují „pravidla specificky chránící před zpřístupněním“ a není „specifickým cílem takových zásad chránit důvěrnost informací nebo dokumentů“.

70. Tribunál neupřesnil, co rozumí odkazem na pravidla specificky chránící před zpřístupněním [25]. Pokud tento důvod napadeného rozsudku má být chápán tak, že znamená, že zásada legitimního očekávání nemůže v žádném případě představovat základ pro označení informace za důvěrnou, je takový důvod podle mého názoru z právního hlediska nesprávný.

71. Je sice pravda, jak poznamenává Komise, že žádost o důvěrné zacházení musí být zúčastněnou osobou řádně odůvodněna, avšak jak vyplývá z judikatury Soudního dvora [26], taková žádost může být založena na argumentu, podle kterého dotčené informace byly poskytnuty s legitimním očekáváním, že Komise dodrží jejich důvěrnou povahu. Podle mého názoru požadavky spojené s legitimním očekáváním jednotlivce mohou v zásadě odůvodnit důvěrné zacházení bez ohledu na existenci zvláštní právní úpravy.

72. Avšak i kdyby body 42 a 43 napadeného rozsudku měly být chápány v tomto smyslu, takové pochybení nemůže způsobit zrušení napadeného rozsudku, jelikož jeho výrok se jeví opodstatněný z jiných právních důvodů [27]. Z těchto důvodů se totiž Tribunál omezil na konstatování, že úředník pro slyšení právem odmítl svou pravomoc pro odpověď na „rozdílné“ argumenty založené na zásadách legitimního očekávání a rovného zacházení (body 26 a 44 napadeného rozsudku).

73. Toto konstatování je jako takové právně opodstatněné. V rozsahu, v němž navrhovatelka takové argumenty uvedla odděleně od žádosti o důvěrné zacházení, jejich posouzení totiž nespadá do pravomoci úředníka pro slyšení. V důsledku toho se domnívám, že konstatování Tribunálu obsažené v bodě 44 napadeného rozsudku musí být každopádně potvrzeno.

24 — Rozsudek ze dne 24. června 1986 (53/85, EU:C:1986:256, bod 29).

25 — V pozdějším rozsudku ze dne 15. července 2015, AGC Glass Europe a další v. Komise (T-465/12, EU:T:2015:505, bod 59), Tribunál s odkazem na bod 43 napadeného rozsudku rozhodl, že pravomoc úředníka pro slyšení, pokud jde o důvěrné informace, je omezena na námitky vycházející z „uplatňování právních pravidel týkajících se důvěrné povahy informace jako takové“ a nevztahuje se na námitky uplatněné „s cílem domoci se důvěrného nakládání s informacemi nezávisle na tom, zda je daná informace ze své povahy důvěrná“.

26 — Viz bod 43 tohoto stanoviska.

27 — Rozsudky ze dne 9. června 1992, Lestelle v. Komise (C-30/91 P, EU:C:1992:252, bod 28), jakož i ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise (C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 187).

74. Proto navrhuji zamítnout první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

b) K druhé části

75. V druhé části prvního důvodu navrhovatelka Tribunálu vytýká, že zamítl její výtku vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

76. Tribunál údajně pochybil, když se domníval, že stanovisko služeb Komise, obsažené v dopisech ze dne 28. listopadu 2011 a ze dne 15. března 2012, je součástí odůvodnění sporného rozhodnutí (body 60 a 132 napadeného rozsudku).

77. Poznamenávám, že konstatování Tribunálu obsažené v bodech 60 a 132 napadeného rozsudku, podle kterého odůvodnění sporného rozhodnutí musí být zamýšlené v kontextu předchozí korespondence s navrhovatelkou, není jako takové kritizovatelné.

78. Podle ustálené judikatury je totiž dostatečnost odůvodnění rozhodnutí posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale rovněž na jeho kontext, pokud je znám zúčastněné osobě a umožňuje jí pochopit rozsah opatření činěného vůči němu [28].

79. Mimoto v rozsahu, v němž rozhodnutí unijního orgánu jasně a jednoduše potvrdí stanovisko vyjádřené dříve, byť jinou službou, obsah tohoto stanoviska může být považován za obsah představující relevantní kontext pro odůvodnění tohoto rozhodnutí [29]. Tento přístup platí i v případě, kdy je žádost vyřizována dvěma nezávislými správními instancemi [30].

80. Použití téže úvahy v projednávané věci není podle mého názoru neslučitelné se skutečností, že úředník pro slyšení požívá v rámci Komise nezávislosti [31].

81. Pokud dvě instance v rámci Komise přijmou totéž stanovisko, pokud jde o zveřejnění dokumentu a rozsah důvěrnosti, všechny vyjádřené důvody představují relevantní kontext pro kontrolu legality konečného rozhodnutí.

82. Proto v projednávané věci Tribunál mohl při zkoumání odůvodnění sporného rozhodnutí zohlednit stanovisko vyjádřené službami Generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž v předchozí korespondenci s navrhovatelkou.

83. V tomto ohledu poznamenávám, že jak vyplývá z bodu 65 napadeného rozsudku, sporné rozhodnutí uvádí důvody zamítnutí žádosti o zachování důvěrnosti vyjádřené navrhovatelkou. Úředník pro slyšení totiž, jakkoli připomenul meze své pravomoci, odpověděl na námitky navrhovatelky v rozsahu, v němž byly založeny na důvěrnosti informací obsažených v jejím prohlášení o shovívavosti, tím, že konstatoval, že tyto informace nemají být označeny za důvěrné nebo za informace, na které se vztahuje profesní tajemství, pouze z důvodu, že byly předány v rámci spolupráce s Komisí (body 12, 14 a 18 až 21 sporného rozhodnutí).

28 — V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. února 1990, Delacre a další v. Komise (C-350/88, EU:C:1990:71, bod 16), jakož i ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, body 53 a 54, a citovaná judikatura).

29 — V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. listopadu 2014, Itálie v. Komise (C-385/13 P, EU:C:2014:2350, bod 116) a, pokud jde o judikaturu Tribunálu, rozsudky ze dne 18. prosince 2003, Olivieri v. Komise a EMEA (T-326/99, EU:T:2003:351, bod 55); ze dne 27. června 2007, Nuova Gela Sviluppo v. Komise (T-65/04, EU:T:2007:189, bod 49); ze dne 19. dubna 2013, Itálie v. Komise (T-99/09 a T-308/09, EU:T:2013:200, body 69 až 72); ze dne 13. prosince 2013, Maďarsko v. Komise (T-240/10, EU:T:2013:645, bod 91), jakož i ze dne 11. června 2015, Laboratoires CTRS v. Komise (T-452/14, EU:T:2015:373, bod 60).

30 — Viz například v unijním právu ochranných známek judikatura, podle které, potvrdí-li odvolací senát Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) rozhodnutí nižší instance, jsou zohledněna odůvodnění obou rozhodnutí. Viz rozsudek ze dne 17. března 2016, Naazneen Investments v. OHIM (C-252/15 P, EU:C:2016:178, bod 31); ze dne 21. listopadu 2007, Wesergold Getränkeindustrie v. OHIM – Lidl Stiftung (VITAL FIT) (T-111/06, EU:T:2007:352, bod 64), a ze dne 18. března 2016, El Corte Inglés v. OHIM – STD Tekstil (MOTORTOWN) (T-785/14, EU:T:2016:160, bod 42).

31 — Viz body 8 a 15 odůvodnění, jakož i článek 1 rozhodnutí 2011/695.

84. Plným zamítnutím žádosti o důvěrné zacházení podané navrhovatelkou úředník pro slyšení potvrdil stanovisko vycházející z dopisů Komise ze dne 28. listopadu 2011 a 15. března 2012, popsaných v bodech 47 a 48 napadeného rozsudku. Toto stanovisko je tak relevantní za účelem posouzení důvodů sporného rozhodnutí.

85. Kromě toho, pokud jde o stanovisko známé navrhovatelce před předložením věci úředníku pro slyšení, nemůže legitimně tvrdit, že jeho zohlednění Tribunálem porušilo její právo být vyslechnuta z důvodu, že nemohla napadnout argumenty předložené v těchto dopisech.

86. Vzhledem ke všem těmto vyjádřením navrhuji zamítnout druhou část, a v důsledku toho první důvod v plném rozsahu.

B – K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

87. V tomto důvodu, který se týká bodů 76 až 127 napadeného rozsudku navrhovatelka v podstatě tvrdí, že Tribunál tím, že zamítl její argument, podle kterého informace obsažené v jejím prohlášení o shovívavosti mají být označeny za důvěrné, porušil článek 339 SFEU, článek 30 nařízení č. 1/2003, jakož i její právo na soukromí.

1. Napadený rozsudek

88. V bodech 76 až 127 napadeného rozsudku Tribunál zkoumal a zamítl třetí žalobní důvod žaloby v prvním stupni, který v podstatě obsahoval tři části, z nichž první vychází z porušení obchodního tajemství žalobkyně, druhá z porušení důvěrnosti informací sdělených na základě programu shovívavosti a třetí z porušení práva na soukromí (bod 76 napadeného rozsudku).

89. Pokud jde o první část, Tribunál rozhodl, že i za předpokladu, že by některé z dotčených obchodních informací mohly představovat obchodní tajemství, musejí být každopádně považovány za historické, jelikož byly staré pět nebo více let a navrhovatelka neprokázala, že i přes svou zastaralost tyto informace nadále představují zásadní znaky jejího obchodního postavení (body 84 až 86 napadeného rozsudku).

90. Pokud jde o druhou část, Tribunál zkoumal, zda jak tvrdila navrhovatelka, mají být informace chráněny z důvodu profesního tajemství jen proto, že byly dobrovolně poskytnuty podnikem Komisi s cílem mít prospěch z programu shovívavosti (bod 88 napadeného rozsudku).

91. Tribunál zamítl tezi, podle které rozsah ochrany před zveřejněním na základě článku 4 nařízení č. 1049/2001 je v projednávané věci relevantní. Zohlednit článek 4 tohoto nařízení, aby bylo Komisi zakázáno zveřejnit veškeré informace chráněné výjimkou z práva k přístupu k dokumentům by mělo za následek zbavit Komisi možnosti zveřejnit dokonce jen hlavní obsah svého rozhodnutí, jelikož taková výjimka chrání v souladu s domněnkou stanovenou Soudním dvorem v rozsudku Komise v. EnBW [32] všechny poznatky ve vyšetřovacím spise (body 91 a 92 napadeného rozsudku).

92. Zpřístupnění informací ve věci porušení unijního práva hospodářské soutěže prostřednictvím zveřejnění rozhodnutí sankcionujícího uvedené protiprávní jednání nelze v zásadě zaměňovat s přístupem třetích osob k dokumentům obsaženým ve vyšetřovacím spise Komise. Zveřejnění takových informací nemá za následek sdělení prohlášení o shovívavosti k třetím osobám (bod 93 napadeného rozsudku).

32 — Rozsudek ze dne 27. února 2014 (C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 86).

93. Tribunál následně zkoumal tři podmínky týkající se pojmu „profesní tajemství“ stanovené jeho judikaturou [33].

94. Pokud jde o dvě první podmínky, Tribunál měl za to, že byly splněny, jelikož dotčené informace byly známy pouze omezenému počtu osob a jejich zveřejnění mohlo navrhovatelce způsobit vážnou škodu. Tribunál konstatoval, že sporné informace v podstatě spočívaly v popisu prvků zakládajících protiprávní jednání. Určitý počet pasáží rozhodnutí PVP, které měly být zveřejněny, skutečně ukazovaly protiprávní jednání žalobkyně podstatně podrobněji, což třetím poškozeným osobám mohlo umožnit snáze prokázat podmínky a rozsah její občanskoprávní odpovědnosti (body 96 až 105 napadeného rozsudku).

95. Naproti tomu, pokud jde o třetí podmínku, Tribunál rozhodl, že zájmy navrhovatelky, které mohou být poškozeny zveřejněním, nejsou objektivně hodné ochrany a že tudíž sporné informace nespadají do profesního tajemství. Tribunál připomenul, že dotčená podmínka vyžaduje vyvážení mezi obecným zájmem transparentnosti a legitimními zájmy, které brání zveřejnění. Za účelem bránění zveřejnění informací týkajících se protiprávního jednání se navrhovatelka nemohla legitimně dovolávat ani zájmu na ochraně své pověsti, ani svého zájmu bránit se proti uložení náhrady škody, ani veřejného zájmu na účinnost programů shovívavosti (body 106 až 122 napadeného rozsudku).

96. Pokud jde konečně o třetí část, Tribunál rozhodl, že ačkoli informace získané v rámci šetření týkajícího se porušení unijního práva v oblasti kartelových dohod musejí být v zásadě považovány za informace spadající do soukromé činnosti osoby, tato osoba se nemůže dovolávat svého práva na jejich ochranu, aby si stěžovala na poškození svého dobrého jména, které předvídatelně vyplývá z jejího jednání (body 124 až 126 napadeného rozsudku).

97. V odpovědi na argumenty navrhovatelky týkající se porušení jejího legitimního očekávání vznesené na podporu třetího důvodu žaloby v prvním stupni se Tribunál domníval, že tyto argumenty splývají s argumentací uvedenou v rámci čtvrtého žalobního důvodu a mají být zkoumány v jeho rámci (bod 77 napadeného rozsudku). Tribunál zkoumal tyto argumenty v bodech 134 až 158 napadeného rozsudku.

2. Argumentace účastníků řízení

98. Projednávaný důvod kasačního opravného prostředku se dělí na čtyři části.

99. V první části navrhovatelka tvrdí, že Tribunál nesprávně konstatoval, že sporné informace ztratily svou důvěrnou povahu ze samotného důvodu, že byly starší pěti let (body 84 až 86 napadeného rozsudku).

100. V druhé části navrhovatelka tvrdí, že Tribunál měl konstatovat, že informace pocházející z prohlášení o shovívavosti měly být označeny za důvěrné.

101. Podle navrhovatelky Tribunál nesprávně odmítl v projednávané věci použít stejná kritéria, jako jsou kritéria platná pro přístup k dokumentům, uvedená v článku 4 nařízení č. 1049/2001 (body 92 a 93 napadeného rozsudku). Rozlišení učiněné Tribunálem mezi přístupem k dokumentům a zveřejněním informací, které jsou v nich obsaženy, je údajně umělé.

33 — Rozsudky Tribunálu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise (T-198/03, EU:T:2006:136, bod 71), a ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise (T-474/04, EU:T:2007:306, bod 65).

102. Navrhovatelka uvádí, že prohlášení o shovívavosti jsou vyhotovena pouze za účelem řízení Komise a s důvěrou v to, že Komise dodrží ujištění daná v bodě 32 oznámení o spolupráci z roku 2002 a v bodě 40 oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2006“) [34].

103. Podle navrhovatelky důvody obsažené v bodech 93, 117, 138, 140 až 150, 155 a 161 napadeného rozsudku jsou tedy chybné, jelikož se zakládají na konstatování, podle kterého zveřejnění obsahu prohlášení o shovívavosti, ve veřejném znění rozhodnutí PVP, nelze stavět na roveň částečnému zveřejnění samotných prohlášení o shovívavosti. Navrhovatelka tvrdí, že Tribunál chybně konstatoval, že Komise je oprávněna zveřejnit každý druh informací vycházejících z prohlášení o shovívavosti, i pokud se jedná o jejich citace, přímé nebo nepřímé.

104. Podpůrně, ve třetí části navrhovatelka tvrdí, že sporné informace jsou každopádně důvěrné podle kritérií vyplývajících z rozsudku Tribunálu Bank Austria Creditanstalt v. Komise [35]. Na rozdíl od toho, co Tribunál uvedl v bodech 107 až 111 napadeného rozsudku, jsou její zájmy objektivně hodny ochrany ve smyslu této judikatury.

105. Ve čtvrté části navrhovatelka kritizuje body 121 až 126 napadeného rozsudku, týkající se údajného porušení jejího práva na soukromí. Tvrdí, že zveřejnění obsahu prohlášení o shovívavosti nemůže na rozdíl od toho, co tvrdil Tribunál, být považováno za předvídatelný důsledek její účasti na kartelové dohodě.

106. Komise tyto argumenty popírá v podstatě s odkazem na relevantní důvody napadeného rozsudku.

3. Analýza

a) Úvodní poznámky

i) K důvěrné povaze prohlášení o shovívavosti

107. Hlavní argument navrhovatelky v rámci projednávaného důvodu se týká údajné důvěrné povahy informací vycházejících z prohlášení o shovívavosti, jakož i jejich ochrany proti zveřejnění v rámci publikace rozhodnutí Komise.

108. Poznamenávám, že prohlášení podniku uskutečněná s cílem získání shovívavosti se liší od všech ostatních dokumentů získaných Komisí v průběhu šetření, jelikož obsahují podrobný popis protiprávních činů dobrovolně oznámený jejich přímým účastníkem [36]. Jedná se tak na rozdíl od jiných skutečností spisu Komise o hodnotící dokument sdělený spontánně, zvláště určený k podání důkazu v rámci programu shovívavosti a kterým jeho autor uznává protiprávní jednání, čímž se vzdává svého práva neusvědčovat sám sebe.

109. Povaha tohoto dokumentu odůvodňuje výhrady, pokud jde o jeho zveřejnění.

34 — Úř. věst. 2006, C 298, s. 17.

35 — Rozsudek ze dne 30. května 2006 (T-198/03, EU:T:2006:136).

36 — Oznámení o spolupráci z roku 2002, použitelné v době, kdy nastaly skutkové okolnosti projednávané věci, bez bližšího upřesnění odkazuje na „jakékoli písemné prohlášení“ učiněné vůči Komisi (bod 33). Pojem „prohlášení podniku“ uskutečněné s cílem získat shovívavost je naopak vyjádřen v bodech 6 až 9 a 31 oznámení o spolupráci z roku 2006, jakož i v čl. 4a odst. 2 nařízení č. 773/2004, ve znění nařízení (EU) 2015/1348. Viz rovněž definici pojmů „prohlášení v rámci programu shovívavosti“ obsažené v čl. 2 bod 16 směrnice 2014/104/EU ze dne 26. listopadu 2014 o určitých pravidlech upravujících žaloby o náhradu škody podle vnitrostátního práva v případě porušení právních předpisů členských států a Evropské unie o hospodářské soutěži (Úř. věst. 2014, L 349, s. 1).

110. Podle oznámení o spolupráci z roku 2002 a oznámení o spolupráci z roku 2006 je zveřejnění prohlášení o shovívavosti, jakož i jiných dokumentů získaných v rámci programu shovívavosti v zásadě vyloučeno, i po přijetí rozhodnutí Komise, vzhledem k výjimkám stanoveným v čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, týkajícím se ochrany obchodních zájmů a ochrany cílů inspekce a vyšetřování [37]. Taková prohlášení nemohou být dotčena odhalením informací vydávaných v rámci soukromoprávních řízení. Na druhé straně ochrana prohlášení o shovívavosti nebrání jejich zpřístupnění jiným účastníkům řízení při výkonu jejich práva na obhajobu v rámci přístupu ke spisu [38]. Dokumenty týkající se evropské sítě pro hospodářskou soutěž stanoví výhrady k výměně prohlášení mezi orgány pro hospodářskou soutěž [39].

111. Praxe Komise, která vychází z těchto dokumentů, spočívá na rozlišování mezi prohlášeními o shovívavosti a již dříve existujícími dokumenty předloženými žadatelem o shovívavost. Prohlášení o shovívavosti mají v zásadě absolutní ochranu proti zveřejnění a předání vnitrostátním soudům.

112. Komise tuto praxi konstantně hájila před Soudním dvorem [40] a jakožto *amicus curiae* před vnitrostátními soudy [41].

113. V rozsudku Pfleiderer [42] Soudní dvůr připustil možnost zveřejnit dokumenty týkající se programu shovívavosti v rámci občanskoprávního sporu. Při zkoumání žádosti o přístup k takovým dokumentům musejí vnitrostátní soudy případ od případu uvést do rovnováhy zájmy odůvodňující oznámení informací a ochranu informací poskytnutých dobrovolně žadatelem o shovívavost. Je tak třeba zajistit rovnováhu mezi právem třetích osob poškozených kartelovou dohodou požadovat v rámci občanskoprávního řízení náhradu škody [43] a ochranou účinnosti stíhání vedených veřejnoprávními orgány. Soudní dvůr však nerozhodl o zvláštní povaze prohlášení o shovívavosti [44].

114. V rozsudku Komise v. EnBW [45] Soudní dvůr konstatoval existenci obecné domněnky, podle které zveřejnění dokumentů obsažených ve spise týkajícím se řízení podle článku 101 SFEU v zásadě zasahuje do ochrany obchodních zájmů podniků zapojených do takového řízení, jakož i do ochrany cílů vyšetřování týkajícího se řízení ve smyslu čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

ii) Důsledky ochrany prohlášení o shovívavosti na zveřejnění rozhodnutí Komise

115. Je třeba určit, zda ochrana přiznaná prohlášením o shovívavosti podléhá určitým mezím, pokud jde o použití informací vycházejících z těchto prohlášení v odůvodnění rozhodnutí Komise konstatujících protiprávní jednání.

116. V tomto ohledu poznamenávám, že ochrana proti zveřejnění se týká citlivé informace bez ohledu na nosič, na němž je podána. Z toho vyplývá, že pokud jsou prohlášení o shovívavosti chráněná, tato ochrana se v zásadě vztahuje i na jejich přepis obsažený v jiných dokumentech.

37 — Oznámení o spolupráci z roku 2002 (body 32 a 33) a oznámení o spolupráci z roku 2006 (bod 40).

38 — Oznámení o spolupráci z roku 2006 (bod 6 a 33) a sdělení Komise o spolupráci mezi Komisí a vnitrostátními soudy při používání článků [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst 2004, C 101, s. 54, bod 26, dále jen „sdělení o spolupráci mezi Komisí a vnitrostátními soudy“).

39 — Viz oznámení Komise o spolupráci v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž (Úř. věst. 2004, C 101, s. 43, body 40 a 41) a vzorový program shovívavosti Evropské sítě pro hospodářskou soutěž (bod 30).

40 — Zejména ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky ze dne 14. června 2011, Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2011:389; viz bod 17 stanoviska, které generální advokát J. Mazák přednesl v této věci, C-360/09, EU:C:2010:782/), a ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112; viz bod 31 stanoviska, které generální advokát P. Cruz Villalón přednesl v této věci, C-365/12 P, EU:C:2013:643).

41 — Viz bod 141 napadeného rozsudku.

42 — Rozsudek ze dne 14. června 2011 (C-360/09, EU:C:2011:389, body 30 a 31)

43 — Rozsudky ze dne 13. července 2006, Manfredi a další (C-295/04 až C-298/04, EU:C:2006:461, bod 91), jakož i ze dne 20. září 2001, Courage a Crehan (C-453/99, EU:C:2001:465, bod 27).

44 — Ve svém stanovisku ve věci Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2010:782, bod 44) generální advokát J. Mazák navrhl omezit možnost zveřejnit prohlášení předložená uchazeči o shovívavost, dobrovolně přispívající k inkriminaci jejích autorů.

45 — Rozsudek ze dne 27. února 2014 (C-365/12 P, EU:C:2014:112, body 92 a 93).

117. Zdá se, že tato úvaha byla přijata Komisí. Když jako *amicus curiae* vystoupila před soudem Spojeného království v listopadu 2011 [46], Komise tvrdila, že se výhrady spojené se zveřejněním prohlášení o shovívavosti použijí rovněž v případě zveřejnění důvěrné verze rozhodnutí v občanskoprávním sporu, jelikož toto rozhodnutí obsahuje citace z prohlášení o shovívavosti.

118. Skutečnost, že informace obsažené v prohlášeních o shovívavosti musejí být chráněny i tehdy, pokud jsou přepsány v jiném dokumentu, znamená, že Komise musí zachovávat jistou zdrženlivost, pokud jde o jejich použití ve veřejném znění svých rozhodnutí.

119. Avšak poznamenávám, že ochrana prohlášení o shovívavosti je odůvodněna veřejným zájmem zajistit atraktivitu programů shovívavosti, které jsou podstatným nástrojem pro odhalování kartelových dohod [47]. Navrhovatelka se proti Komisi nemůže dovolávat takového veřejného zájmu.

120. Je možné si položit otázku, zda dotčená ochrana spočívá rovněž na individuálním zájmu žadatele o shovívavost [48].

121. Podle mého názoru existence takového zájmu může být vyvozena z fungování programů shovívavosti.

122. Pokud totiž veřejný orgán stanoví program shovívavosti, vytvoří právní rámec podněcující podnik k tomu, aby spontánně oznámil svou účast na protiprávním jednání a tím se vzdal svého práva neusvědčovat sám sebe. Vyplývá z toho vztah důvěry mezi žadatelem a Komisí, podobný vztahu existujícímu mezi Komisí a informátorem nebo stěžovatelem v řízeních ve věcech hospodářské soutěže [49]. Podnik, který se rozhodne vzdát svého práva neusvědčovat sám sebe, musí mít možnost učinit toto rozhodnutí se vší znalostí věci. Může proto očekávat, že Komise zohlední jeho zájmy při použití informací sdělených v tomto zvláštním kontextu.

123. Avšak i když připustíme, že z toho lze vyvodit legitimní očekávání, pokud jde o důvěrné zacházení, týká se toto očekávání pouze zveřejnění informací získaných v rámci spolupráce v kontextu umožňujícím zpětně zjistit jejich zdroj a netýká se ochrany těchto informací jako takových.

124. Tato úvaha vyplývá ze skutečnosti, že ochrana dotčených informací nevyplývá z jejich inherentně citlivého obsahu, nýbrž ze spojení mezi obsahem a okolnostmi provázejícími jejich sdělení Komisi [50].

125. Proto podle mého názoru, ačkoli Komise musí udržovat určitý odstup, pokud jde o použití těchto informací při zveřejňování svých rozhodnutí, meze zveřejňování, vyplývající z legitimního zájmu žadatele o shovívavost, se týkají pouze informací umožňujících identifikovat jejich souvislost s prohlášením o shovívavosti. Pouze zveřejnění těchto informací umožňuje čtenáři rekonstruovat přesný obsah pasáží prohlášení o shovívavosti, což by se rovnalo jejich částečnému zveřejnění.

126. Naproti tomu podle mého názoru Komise musí mít diskreční pravomoc, pokud jde o použití, ve veřejných zněních svých rozhodnutí, jiných poznatků vycházejících z prohlášení o shovívavosti.

46 — Viz bod 145 napadeného rozsudku a dokument dostupný na internetové stránce Komise (http://ec.europa.eu/competition/court/amicus_curiae_2011_national_grid_en.pdf).

47 — Zveřejnění těchto prohlášení totiž přináší riziko způsobení občanskoprávní odpovědnosti žadatelů o shovívavost za méně výhodnějších podmínek, než jsou podmínky ostatních účastníků protiprávního jednání a podnět k oznamování kartelové dohody by tak mohl být oslaben. Viz sdělení o spolupráci mezi Komisí a vnitrostátními soudy (bod 45), oznámení o spolupráci z roku 2006 (bod 6) a rozsudek ze dne 14. června 2011, Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2011:389, bod 26 a 27).

48 — V bodě 45 svého stanoviska ve věci Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2010:782) generální advokát J. Mazák poznamenal, že uchazeči o shovívavost mohou mít legitimní očekávání na základě praxe Bundeskartellamt (spolkový úřad pro boj proti kartelům, Německo).

49 — Viz bod 43 tohoto stanoviska.

50 — Viz rovněž bod 42 tohoto stanoviska.

127. Na jedné straně Komise musí mít velký prostor, pokud popisuje fungování kartelové dohody ve svém rozhodnutí, včetně prostoru ve veřejném znění. V mnoha vyšetřováních představují prohlášení o shovívavosti, alespoň pro některé epizody protiprávního jednání a za podmínky, že jsou podepřena jinými nezávislými poznatky, hlavní důkazní zdroj. Pokud by rozhodnutí mělo být zbaveno všech informací pocházejících z těchto prohlášení, mohlo by se ukázat zbytečným jakožto zdroj informací o protiprávním jednání. Je třeba zohlednit skutečnost, že vzhledem k tomu, že spis Komise je chráněn obecnou domněnkou stanovenou v rozsudku Komise v. EnBW[51], představuje nedůvěrná verze rozhodnutí Komise důležitý zdroj informací pro třetí osoby, které se cítí poškozeny kartelovou dohodou[52]. Možnost pro třetí osoby podat žaloby by tak mohla být nepatřičně omezena.

128. Na druhé straně si žadatel o shovívavost tím, že oznámí kartelovou dohodu, musí být vědom skutečnosti, že informace předané v rámci jeho spolupráce budou důležitým informačním zdrojem a budou široce užity Komisí k prokázání a popsání skutečností, včetně nedůvěrné verze rozhodnutí. Musí tak přijmout, že s výjimkou přímých citací jeho prohlášení a jiných informací umožňujících identifikovat ho jako zdroj budou informace předané Komisi sděleny v jejím rozhodnutí, včetně veřejného znění.

129. Poznamenávám, že tím, že se žadatel rozhodne spolupracovat s Komisí, může rozumně předvídat, že důvěrná povaha jeho spolupráce nemůže být chráněna bezvýhradně. Totožnost žadatele o shovívavost bude veřejností známa od přijetí rozhodnutí Komise. Kromě toho, ačkoli lze očekávat, že Komise učiní rozumná opatření, aby utajila zdroj důkazů získaných v rámci spolupráce, je nevyhnutelné, že čtenář rozhodnutí, znalý totožnosti žadatele nebo žadatelů o shovívavost, může být veden ke spekulacím ohledně skutečnosti, že jedna či druhá informace pocházejí z jejich spolupráce.

b) K první části

130. V první části navrhovatelka napadá použití domněnky pěti let, založené na stáří obchodních informací, v bodech 84 až 86 napadeného rozsudku.

131. Podle praxe Komise[53] a judikatury Tribunálu v rámci žádostí o zachování důvěrnosti[54] obchodní informace staré pět let nebo více musejí být obecně považovány za nedůvěrné, ledaže výjimečně dotčený podnik prokáže, že tyto informace stále představují zásadní znaky jeho obchodního postavení.

132. Tato praxe spočívá na obecné úvaze, podle které obchodní informace ztrácejí svou citlivou povahu s uplynutím doby. Tato úvaha podle mého názoru odůvodňuje použití domněnky spojené s pevným obdobím vycházející ze zkušenosti, kterou dotyčný podnik může vyvrátit opačným důkazem.

133. Poznamenávám, že tato domněnka nevylučuje zachování důvěrnosti některých obchodních informací déle než po toto pětileté období. Její použití tak zůstává slučitelné s úvahou, podle které výjimky v oblasti přístupu k dokumentům se případně mohou použít po dobu třiceti let, v případě nutnosti dokonce i déle[55].

134. Uvádím, že všechny tyto úvahy se týkají citlivých obchodních informací a nepoužijí se na informace, jejichž důvěrnost je požadována z jiného důvodu.

51 — Rozsudek ze dne 27. února 2014 (C-365/12 P, EU:C:2014:112).

52 — Tribunál tento aspekt uvedl ve své judikatuře. Viz rozsudek ze dne 7. října 2014, Schenker v. Komise (T-534/11, EU:T:2014:854, body 114 a 115).

53 — Oznámení o přístupu do spisu, bod 23.

54 — Viz usnesení citovaná v bodě 84 napadeného rozsudku: usnesení ze dne 15. listopadu 1990, Rhône-Poulenc a další v. Komise (T-1/89 až T-4/89 a T-6/89 až T-15/89, EU:T:1990:69, bod 23); ze dne 22. února 2005, Hynix Semiconductor v. Rada (T-383/03, EU:T:2005:57, bod 60 a citovaná judikatura); ze dne 8. května 2012, Spira v. Komise (T-108/07, EU:T:2012:226, bod 65), a ze dne 10. května 2012, Spira v. Komise (T-354/08, EU:T:2012:231, bod 47).

55 — Viz čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001 a rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, EU:C:2012:393, body 124 až 126).

135. V projednávané věci navrhovatelka kritizuje body 84 až 86 napadeného rozsudku, přičemž tvrdí, že informace pocházející z prohlášení o shovívavosti neztrácejí svou důvěrnou povahu pouze uplynutím času. Podle navrhovatelky nemůže být ochrana takových informací omezena na rigidně stanovené období.

136. Tato kritika podle mého názoru vyplývá z chybného čtení napadeného rozsudku.

137. V bodech 84 až 86 napadeného rozsudku Tribunál zamítl argument navrhovatelky, podle kterého zamýšlené zveřejnění obsahuje důvěrné obchodní informace, týkající se jejích obchodních vztahů a její cenové politiky (první část třetího důvodu žaloby v prvním stupni).

138. Zamítnutím tohoto argumentu není dotčeno zkoumání Tribunálem jiného argumentu navrhovatelky vycházejícího ze skutečnosti, že sporné informace musejí být chráněny proti zveřejnění z důvodu, že pocházejí z prohlášení o shovívavosti (druhá část třetího důvodu, body 88 až 122 napadeného rozsudku).

139. Proto navrhovatelka tvrzením, že domněnka pěti let nemůže být použita na informace obsažené v prohlášení o shovívavosti, nevzala v úvahu skutečnost, že se použití této domněnky v bodech 84 až 86 napadeného rozsudku týká pouze jejího argumentu vycházejícího z citlivých obchodních informací.

140. Z tohoto důvodu se domnívám, že první část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku není opodstatněná.

c) K druhé části

141. Navrhovatelka tvrdí, že sporné informace obsažené v prohlášení o shovívavosti mají ochranu profesního tajemství, takže je Komise vzhledem k článku 339 SFEU a článku 30 nařízení č. 1/2003, vykládaných ve světle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, nemůže zahrnout do veřejné verze svého rozhodnutí, kromě případu vyššího veřejného zájmu, který nebyl v projednávaném případě prokázán.

142. Tento argument je založen na předpokladu, podle kterého se použití informací vycházejících z prohlášení o shovívavosti ve veřejném znění rozhodnutí Komise rovná částečnému zveřejnění samotného prohlášení.

143. Avšak tento předpoklad je vzhledem k mým vyjádřením výše [56] nepřesný.

144. Pokud totiž Komise musí zohlednit důvěrnou povahu prohlášení o shovívavosti, když používá informace, které jsou v něm obsaženy ve veřejném znění svého rozhodnutí, týkají se omezení v tomto ohledu informací, které umožňují vyvodit jejich původ, totiž především přímých citací prohlášení a odkazů na zdroj.

145. Proto i když připustíme, že navrhovatelka má zvláštní zájem na důvěrnosti prohlášení o shovívavosti, což Komise v projednávané věci popírá, může být tento zájem uplatněn pouze vůči zveřejnění pasáží rozhodnutí, které obsahují přímé citace prohlášení nebo odkazy na zdroj.

146. Zveřejnění takových informací však není předmětem projednávané věci.

56 — Viz body 115 až 129 tohoto stanoviska.

147. Komise totiž uvádí, že v nedůvěrné rozšířené verzi, jejíž zveřejnění je zamýšleno, odstranila všechny informace, o nichž může být vyvozeno, že pocházejí z prohlášení nebo dokumentů předaných Komisi v rámci spolupráce na základě shovívavosti, přičemž v hlavním textu a v poznámkách pod čarou utajila jakoukoli souvislost mezi informacemi a skutečností, že pocházejí od žadatele o shovívavost.

148. Proto jak vyplývá z bodu 139 napadeného rozsudku, byly všechny informace umožňující přímo nebo nepřímo identifikovat zdroj informací vycházejících z prohlášení navrhovatelky o shovívavosti utajeny.

149. V rozsahu, v němž navrhovatelka v rámci kasačního opravného prostředku tvrdí, že neutajené pasáže stále obsahují doslovné citace jejího prohlášení o shovívavosti, je třeba tento argument zkoumat ve světle toho, co navrhovatelka rozumí pod pojmem „doslovná citace“.

150. Navrhovatelka totiž tvrdí, že tento pojem obsahuje nejen „citace slovo za slovem a takto označené“, ale i „pasáže, které doslova reprodukují, avšak aniž by buďto i) byly označeny jako citace nebo ii) v nepřímé řeči, znění prohlášení podniku“, a usuzuje, že v tomto ohledu není dostačující, že Komise utají jméno citovaného podniku nebo konkrétní odkaz na dokument obsažený ve spise Komise. Navrhovatelka tvrdí, že jelikož je v bodě 85 rozhodnutí PVP považována za hlavní informační zdroj Komise, budou ji třetí osoby *a priori* považovat za zdroj přinejmenším velkého počtu citací obsažených v rozhodnutí.

151. Jak již bylo uvedeno [57], ačkoli lze očekávat, že Komise učiní rozumná opatření, aby utajila zdroj důkazů získaných v rámci spolupráce, je nevyhnutelné, že čtenář rozhodnutí, znalý identity žadatele nebo žadatelů o shovívavost, může být veden ke spekulacím ohledně skutečnosti, že jedna či druhá informace pocházejí z jejich spolupráce. Tato úvaha nestačí k zachování legitimní výhrady, pokud jde o zveřejnění dotyčných pasáží. Proto kromě přímých citací prohlášení a jiných informací umožňujících identifikovat zdroj, které nejsou dotčeny argumentem vzneseným navrhovatelkou, nemůže navrhovatelka platně bránit zveřejnění, v rozhodnutí Komise, informací týkajících se protiprávního jednání obsažených v prohlášení o shovívavosti.

152. Nejsem přesvědčen ani tezí navrhovatelky, podle které Tribunál porušil kritéria týkající se přístupu k dokumentům, stanovená v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

153. Je pravda, že Soudní dvůr rozhodl, že se Komise – pokud jde o veřejný přístup k dokumentům obsaženým v jejím spise týkajícím se řízení ve věcech hospodářské soutěže – mohla dovolávat obecné domněnky rozporu takového zveřejnění se zájmy uvedenými v čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 [58].

154. Avšak tato domněnka, zakotvená ve prospěch Komise, která jí umožňuje upustit od individuálního přezkumu dokumentů z jejího spisu, nemůže být podle mého názoru namítána vůči samotné Komisi. Pokud uvádí protiprávní skutečnosti ve veřejné verzi svého rozhodnutí, Komise nemůže vycházet z domněnky, podle které je celý její spis důvěrný. Jak Tribunál uvedl v bodě 92 napadeného rozsudku, takový výklad by nejen zbavil článek 30 nařízení č. 1/2003 jeho podstaty, ale měl by rovněž za praktický následek obrácení důkazního břemene, které v oblasti důvěrného zacházení přísluší žadateli.

155. Navrhovatelka se tedy nemůže účinně dovolávat judikatury Tribunálu, podle které informace musejí být považovány za chráněné profesním tajemstvím, jelikož jejich důvěrnost vyplývá z výjimky z práva na přístup k dokumentům stanovené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 [59].

57 — Viz bod 129 tohoto stanoviska.

58 — Rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112, body 92 a 93).

59 — Rozsudek Tribunálu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise (T-198/03, EU:T:2006:136, bod 75), a ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise (T-474/04, EU:T:2007:306, bod 64).

156. Konečně navrhovatelka podle mého názoru chybně tvrdí, že řešení přijaté Tribunálem umožňuje Komisi volně zveřejňovat každou informaci vycházející z prohlášení o shovívavosti.

157. Poznamenávám, že ze sporného rozhodnutí vyplývá, že Komise přijala některé žádosti navrhovatelky, zejména ty, které se týkají utajení odkazů na zdroj informace. Tyto žádosti tak již nebyly předmětem sporu před Tribunálem.

158. V tomto ohledu v bodech 136 až 139 napadeného rozsudku Tribunál rozlišil mezi zveřejněním informací vycházejících z prohlášení o shovívavost a zveřejněním samotných prohlášení s odkazem na skutečnost, že Komise odstranila všechny informace, které mohly přímo nebo nepřímo identifikovat zdroj informací sdělených v rámci programu shovívavosti [60]. Kromě toho z bodu 141 napadeného rozsudku vyplývá, že ochrana poskytnutá *důvěrné* verzi rozhodnutí Komise je odůvodněná zejména skutečností, že obsahuje údaje týkající se zdroje informací sdělených v rámci programu shovívavosti a že taková důvěrná verze tudíž může obsahovat sebe usvědčující prohlášení učiněná těmito podniky. Může z toho být vyvozeno, že stejná výhrada se použije na *nedůvěrné* znění rozhodnutí Komise, které musí být zbaveno takových údajů týkajících se zdroje informací.

159. Proto na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, z tohoto odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, že prostor pro uvážení Komise v oblasti zveřejnění informací získaných v rámci spolupráce je neomezený.

160. Vzhledem k předcházejícím úvahám se domnívám, že Tribunál právem zamítl argument navrhovatelky vycházející z důvěrnosti informací sdělených na základě programu shovívavosti.

d) K třetí části

161. Podpůrně k předcházejícím částem navrhovatelka tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál konstatoval v bodech 106 až 111 napadeného rozsudku, třetí podmínka týkající se označení za profesní tajemství vyplývající z rozsudku Bank Austria Creditanstalt v. Komise [61], totiž podmínka týkající se existence zájmů objektivně hodných ochrany, je v projednávané věci splněna.

162. Navrhovatelka napadá zamítnutí svého argumentu, podle kterého zamýšlené zveřejnění neoprávněně zasahuje do občanskoprávních projednávaných nebo budoucích žalob. V tomto ohledu tvrdí, že Tribunál zkreslil její argument tím, že konstatoval, že v podstatě směřuje k ochraně proti případnému uložení náhrady škody ze strany vnitrostátního soudu, což nepředstavuje zájem hodný ochrany (body 109 a 110 napadeného rozsudku). Podle navrhovatelky její zájem nespočívá ve vyhnutí se platbě náhrady škody, nýbrž ve vyhnutí se tomu, aby s ní bylo zacházeno diskriminačně v rámci takových žalob na náhradu škody, jelikož ji zveřejnění informací vycházejících z jejího prohlášení znevýhodňuje vůči jiným účastníkům kartelové dohody.

163. Poznamenávám, že jak vyplývá zejména z bodů 103 a 104 napadeného rozsudku, zveřejnění úplnějšího znění zamýšlené Komisí se týkalo zejména důvodů rozhodnutí PVP týkajících se fungování kartelové dohody, a mohlo tak třetím poškozeným osobám umožnit snáze prokázat občanskoprávní odpovědnost jak navrhovatelky, tak i jiných podniků, které se účastnily protiprávního jednání. Jedná se tak o informace, které usnadňují prokázání odpovědnosti všech účastníků kartelové dohody.

60 — Z pokynů přijatého Komisí po vyhlášení napadeného rozsudku vyplývá, že obvykle i bez návrhu utají, ve veřejných verzích svých rozhodnutí týkajících se použití článku 101 SFEU, citace z prohlášení o shovívavosti, jakož i informaci, která by přímo nebo nepřímo mohla umožnit identifikaci žadatele jakožto zdroje dané informace předané v rámci programu shovívavosti. Viz „Guidance on the preparation of public versions of Commission Decisions adopted under Articles 7 to 10, 23 and 24 of Regulation 1/2003“ (26 mai 2015) (http://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_on_preparation_of_public_versions_antitrust_04062015.pdf), bod 22(c).

61 — Rozsudek ze dne 30. května 2006 (T-198/03, EU:T:2006:136).

164. V tomto ohledu, za předpokladu, že by navrhovatelka mohla legitimně uplatnit svůj zájem směřující k zabránění propojení mezi poskytnutými informacemi a jí samou, jakožto zdrojem informací, je tento zájem zajištěn utajením přímých citací a jiných informací umožňujících identifikovat zdroj.

165. Pokud naproti tomu navrhovatelka zamýšlí uplatnit svůj zájem směřující k utajení důležitosti úlohy, kterou hrála v organizaci protiprávního jednání, která vyplývá z dotčených informací, aby tato skutečnost nebyla vznesena v rámci žalob na náhradu škody nebo regresních žalob, nejedná se pak – jak Komise uvádí s odkazem na body 107 a 110 napadeného rozsudku a na judikaturu Soudního dvora, která je tam citována – o zájem hodný ochrany, vzhledem k právu požadovat náhradu škody způsobené protisoutěžním jednáním.

166. Domnívám se tedy, že třetí část není opodstatněná.

e) Ke čtvrté části

167. Ve čtvrté části navrhovatelka kritizuje body 124 až 126 napadeného rozsudku, tvrdíc porušení svého práva na soukromí zakotveného v článku 7 Listiny základních práv Evropské unie.

168. Jak Tribunál uvedl v bodě 124 napadeného rozsudku, informace předané podniky Komisi spadají do jejich soukromé činnosti a jako takové podléhají dodržování soukromí.

169. Tribunál poté uvedl, že i když je takové dodržení výše uvedeného ustanovení v zásadě závazné pro informace získané v rámci vyšetřování týkajícího se porušení unijního práva ve věcech kartelových dohod, dotyčná osoba se ho nemůže dovolávat, aby si stěžovala na poškození svého dobrého jména, které předvídatelně vyplývá z jejího jednání, které je protiprávní (bod 125 napadeného rozsudku). Respektování práva na soukromí tak nemůže bránit zveřejnění informací, které se týkají účasti podniku na porušení práva hospodářské soutěže konstatovaného Komisí (bod 126 napadeného rozsudku).

170. Navrhovatelka tvrdí, že tato úvaha se neuplatní v projednávané věci, jelikož zveřejnění sporných informací předvídatelně nevyplývá z její účasti na protiprávním jednání.

171. Poznamenávám, že navrhovatelka nepopírá konstatování Tribunálu, podle kterého nemůže legitimně tvrdit zásah do své pověsti vyplývající ze zveřejnění informací týkajících se jejích protiprávních jednání, jelikož tento zásah je předvídatelný a vyplývá z jejího vlastního jednání. Toto konstatování je ostatně založeno na ustálené judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, na kterou Tribunál odkázal [62].

172. Kromě údajného zásahu do práva na dobrou pověst, zkoumaného a zamítnutého Tribunálem, navrhovatelka neuvádí, v čem má zveřejnění sporných informací následky pro její právo na soukromí.

173. Domnívám se proto, že čtvrtá část musí být zamítnuta, a tudíž i druhý důvod v plném rozsahu.

C – Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

174. Ve třetím důvodu navrhovatelka tvrdí nesprávné právní posouzení, kterého se Tribunál údajně dopustil při posouzení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání.

62 — Viz bod 125 napadeného rozsudku.

175. Navrhovatelka v podstatě zpochybňuje zamítnutí svého argumentu, podle kterého nové zveřejnění rozhodnutí PVP zasahuje do jejího legitimního očekávání, zejména v rozsahu, v němž se rovná na jedné straně zpětvzetí příznivého rozhodnutí přijatého při prvním zveřejnění v roce 2007 a na druhé straně změně dřívější praxe Komise.

1. Napadený rozsudek

176. V bodech 159 až 163 napadeného rozsudku Tribunál zkoumal a jako neopodstatněný zamítl argument navrhovatelky, uvedený v rámci čtvrtého důvodu, podle kterého zveřejnění první nedůvěrné verze rozhodnutí PVP v roce 2007 představuje zdroj legitimních očekávání.

177. Tribunál rozhodl, že Komise může záměrně zveřejnit úplnější znění rozhodnutí PVP, než je nezbytné minimum, a zahrnout do něj rovněž informace, jejichž zveřejnění není vyžadováno, jelikož jejich zveřejnění není v rozporu s ochranou profesního tajemství. V tomto kontextu pouhá okolnost, že Komise zveřejnila první nedůvěrné znění rozhodnutí PVP v roce 2007 a že ho nekvalifikovala jako prozatímní, nemohla navrhovatelce poskytnout žádné konkrétní ujištění, že později nebude zveřejněno nové podrobnější nedůvěrné znění tohoto rozhodnutí. Takové pozdější zveřejnění zejména mohlo zohlednit skutečnost, že s uplynutím času se citlivé obchodní informace staly starými.

2. Argumentace účastníků řízení

178. Navrhovatelka kritizuje zamítnutí, v bodech 136 až 165 napadeného rozsudku, svého argumentu vycházejícího z porušení zásad legitimního očekávání a právní jistoty.

179. Zaprvé podle navrhovatelky Tribunál nezohlednil judikaturu Soudního dvora, podle které legální správní akty, příznivé pro jednotlivce, nemohou být v zásadě vzaty zpět nebo odvolány [63]. Navrhovatelka v tomto ohledu tvrdí, že Komise tím, že v roce 2007 zveřejnila první nedůvěrnou verzi rozhodnutí PVP, přijala utajení požadované navrhovatelkou a postup zveřejňování ukončila přijetím rozhodnutí příznivého pro navrhovatelku – jehož odvolání, zamýšlené sporným rozhodnutím, je v rozporu s podmínkami stanovenými judikaturou.

180. Zadruhé navrhovatelka tvrdí, že Tribunál nesprávně zamítl její argument vycházející ze změny dřívější praxe Komise. Podle navrhovatelky i za předpokladu, že by Komise byla oprávněna změnit svou praxi vyplývající z oznámení o spolupráci z roku 2006 a snížit úroveň ochrany prohlášení o shovívavosti – pro budoucí případy – nemůže naproti tomu ke škodě navrhovatelky zasáhnout do situace, o níž již rozhodla zveřejněním z roku 2007.

181. Komise popírá tyto argumenty s odkazem především na relevantní důvody napadeného rozsudku.

3. Analýza

182. Argumentace navrhovatelky v projednávaném důvodu obsahuje v podstatě dvě části, z nichž první vychází z porušení podmínek zpětvzetí správního aktu a druhá z porušení legitimního očekávání z důvodu údajné změny praxe Komise.

63 — Viz rozsudek ze dne 17. dubna 1997, de Compte v. Parlament (C-90/95 P, EU:C:1997:198, bod 35 a citovaná judikatura).

a) K první části

183. V souladu s ustálenou judikaturou retroaktivní zpětvzetí individuálního správního aktu obecně podléhá přísným podmínkám. Soudní dvůr uznal právo unijních orgánů ke zpětvzetí protiprávního aktu za podmínky, že k němu dojde v přiměřené lhůtě a při dodržení legitimního očekávání příjemce [64]. Lze z toho vyvodit, že zpětvzetí legálního individuálního aktu zakládajícího právo je v zásadě vyloučeno [65].

184. Záruky poskytnuté dotyčné osobě v tomto kontextu jsou však přiznány pouze v rozsahu, v němž dotčený akt založil právo a je jím dotčeno její právní postavení [66].

185. V projednávané věci navrhovatelka tvrdí, že Komise tím, že v roce 2007 zveřejnila první nedůvěrnou verzi rozhodnutí PVP, přijala utajení požadované navrhovatelkou, a že takové rozhodnutí nemůže být vzato zpět.

186. Pro odpověď na tento argument je třeba určit, zda v rámci zveřejnění z roku 2007 se Komise vyjádřila k důvěrné povaze informací, které nebyly zahrnuty do tehdy zveřejněného znění rozhodnutí PVP.

187. Poznamenávám, že jak vyplývá z bodu 163 napadeného rozsudku, Komise nepřijala zvláštní rozhodnutí, které může být analyzováno jako závazek vůči navrhovatelce nezveřejnit v budoucnu některé informace utajené v roce 2007.

188. Argument navrhovatelky tak klade otázku, zda se Komise vyslovila k důvěrné povaze informací nezveřejněných v roce 2007 implicitně, samotnou skutečností, že je nezahrnula do nedůvěrného znění tehdy zveřejněného.

189. Podle mého názoru nelze existenci takového implicitního rozhodnutí vyvodit z okolností zveřejnění, k němuž došlo v roce 2007. Jak totiž bylo konstatováno v bodě 161 napadeného rozsudku, Komise disponuje velkým prostorem k uvážení, aby definovala rozsah informací zveřejněných podle čl. 30 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Z tohoto ustanovení nelze nijak vyvodit, že Komise musí zaujmout konečné stanovisko v tomto ohledu při prvním zveřejnění.

190. Naproti tomu existuje několik důvodů, které mohou odůvodnit pozdější úplnější zveřejnění rozhodnutí.

191. Proto, aby se veřejnost mohla seznámit s odůvodněním rozhodnutí, totiž Komise musí zohlednit zásadu transparentnosti a musí neprodleně vytvořit nedůvěrnou verzi – byť jen prozatímní – svého rozhodnutí obsahujícího skutečnosti, jichž se netýkají žádosti o zachování důvěrnosti, o kterých nelze rozhodnout okamžitě [67]. Požadavek transparentnosti tak může vzhledem k přísným lhůtám uvedeným v nařízení č. 1049/2001 odůvodnit několik po sobě následujících zveřejnění téhož rozhodnutí.

64 — V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. března 1982, Alpha Steel v. Komise (14/81, EU:C:1982:76, body 10 až 12); ze dne 26. února 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo v. Komise (15/85, EU:C:1987:111, body 12 až 17); ze dne 20. června 1991, Cargill v. Komise (C-248/89, EU:C:1991:264, bod 20), a ze dne 20. června 1991, Cargill (C-365/89, EU:C:1991:266, bod 35).

65 — Rozsudek ze dne 22. března 1961, Snupat v. Vysoký úřad (42/59 a 49/59, EU:C:1961:5, s. 149).

66 — Rozsudky ze dne 22. března 1961, Snupat v. Vysoký úřad (42/59 a 49/59, EU:C:1961:5, s. 149); ze dne 24. ledna 2002, Conserve Italia v. Komise (C-500/99 P, EU:C:2002:45, bod 90); ze dne 16. prosince 2010, Athinaïki Techniki v. Komise (C-362/09 P, EU:C:2010:783, bod 79), jakož i bod 75 stanoviska, které generální advokát Y. Bot přednesl ve věci Jager & Polacek v. OHIM (C-402/11 P, EU:C:2012:424). Viz rovněž v tomto smyslu rozsudky ze dne 10. července 1997, AssiDomän Kraft Products a další v. Komise (T-227/95, EU:T:1997:108, bod 41), jakož i ze dne 12. května 2011, Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'agglomération du Douaisis v. Komise (T-267/08 a T-279/08, EU:T:2011:209, bod 190).

67 — Rozsudek ze dne 7. října 2014, Schenker v. Komise (T-534/11, EU:T:2014:854, bod 137).

192. Kromě toho, jak Tribunál uvedl v bodě 162 napadeného rozsudku, pozdější zveřejnění může být odůvodněno skutečností, že některé důvěrné informace mohou ztratit svou citlivou povahu s uplynutím času.

193. Za těchto podmínek, jak Tribunál právem konstatoval v bodech 106 a 161 napadeného rozsudku, pouhá skutečnost, že nedůvěrné znění rozhodnutí PVP v roce 2007 nebylo označeno za „prozatímní", nestačí k prokázání toho, že Komise přijala definitivní stanovisko k rozsahu zveřejnění tím, že se implicitně zavázala, že v budoucnu nebude zveřejněno nové podrobnější nedůvěrné znění tohoto rozhodnutí.

194. Navrhuji tedy, aby první část byla zamítnuta.

b) K druhé části

195. Z argumentů navrhovatelky vyplývá, že bez ohledu na důvěrnou či nedůvěrnou povahu sporných informací, uplatňuje porušení zásady legitimního očekávání vyplývající ze změny praxe Komise.

196. Připomínám, že podle ustálené judikatury právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání předpokládá, že zúčastněné straně byla příslušnými unijními orgány poskytnuta konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění z oprávněných a spolehlivých zdrojů [68].

197. Poznamenávám, že závazky Komise obsažené v oznámení o spolupráci z roku 2002 a oznámení o spolupráci z roku 2006 se týkají pouze zveřejnění prohlášení o shovívavosti a jiných dokumentů předložených v rámci programu shovívavosti (body 137 a 138 napadeného rozsudku).

198. Podle mého názoru tak, i kdybychom připustili, že tato oznámení představují zdroj legitimních očekávání, pokud jde o zachování důvěrnosti prohlášení o shovívavosti, netýkají se taková očekávání v žádném případě skutečnosti, že informace o protiprávním jednání obsažené v těchto prohlášeních nebudou zahrnuty ve veřejném znění rozhodnutí Komise.

199. Domnívám se tedy, že argument navrhovatelky vycházející z porušení zásady legitimního očekávání vycházejícího ze změny praxe Komise nemůže uspět.

200. Poznamenávám, že je jasně žádoucí, aby fungování programu shovívavosti probíhalo za jasných a předvídatelných podmínek pro žadatele [69]. Rovněž poznamenávám, že v dané době Komise nevytvořila přesné pokyny týkající se přípravy veřejných znění svých rozhodnutí, s odkazem v tomto ohledu na otázku použití informací shromážděných v rámci programu shovívavosti. Pouze tato okolnost však nemůže založit konstatování, podle kterého Komise porušila konkrétní ujištění dané navrhovatelce.

201. Proto navrhuji zamítnout třetí důvod kasačního opravného prostředku, a tím kasační opravný prostředek v plném rozsahu.

68 — Rozsudek ze dne 13. června 2013, HGA a další v. Komise (C-630/11 P až C-633/11 P, EU:C:2013:387, bod 132 a citovaná judikatura).

69 — Ve svém stanovisku ve věci Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2010:782, bod 32) generální advokát J. Mazák poznamenal, že transparentnost a předvídatelnost jsou nezbytné k účinnému fungování programu shovívavosti.

D – Závěrečné poznámky

202. Na závěr své analýzy bych chtěl vyjádřit několik obecných poznámek týkajících se systému předkládání důkazů zavedeného směrnicí 2014/104. Je pravda, že tato směrnice byla přijata po době rozhodné z hlediska skutkových okolností sporu, avšak podle mého názoru by měla být přinejmenším Komisí zohledněna v případě, kdy po rozhodnutí v tomto řízení o kasačním opravném prostředku uskuteční zamýšlené zveřejnění.

203. Směrnice 2014/104 uzavírá debatu o rozsahu ochrany prohlášení učiněných s cílem získání shovívavosti. Ukládá absolutní ochranu těchto prohlášení proti zveřejnění v žalobách na náhradu škody, mimo jiné rozlišujíc mezi prohlášeními a již dříve existujícími informacemi, které mohou být zveřejněny. Toto řešení tak zajišťuje spravedlivou rovnováhu mezi protichůdnými zájmy legislativní cestou [70].

204. Podle mého názoru absolutní ochrana prohlášení o shovívavosti neukládá stejnou míru ochrany skutkovým informacím o protiprávním jednání, které jsou v něm obsaženy, v kontextu zveřejnění rozhodnutí Komise. Přístup veřejnosti k informacím týkajícím se protiprávních skutečností je klíčovým prvkem žalob na náhradu škody, jelikož umožňuje třetím poškozeným osobám informovat se o průběhu kartelové dohody a usnadňuje prokázání skutečností týkajících se existence a rozsahu odpovědnosti, pokud jde o všechny její účastníky.

205. Kdyby absolutní ochrana poskytnutá směrnicí 2014/104 prohlášením o shovívavosti měla být rozšířena na informace týkající se protiprávních skutečností, obsažených v těchto prohlášeních, mohla by být zpochybněna citlivá rovnováha zavedená touto směrnicí. Takto širokou ochranu dokumentů o shovívavosti nelze ze směrnice 2014/104 vyvodit, jelikož chybí výslovné ustanovení v tomto smyslu. Naproti tomu tato směrnice v bodě 26 odůvodnění konkrétně zamýšlí, že omezení týkající se předkládání důkazů nemohou bránit orgánům pro ochranu hospodářské soutěže ve zveřejnění jejich rozhodnutí v souladu s unijním právem nebo s použitelným vnitrostátním právem.

206. Proto podle mého názoru informace obsažené v prohlášeních o shovívavosti mohou být použity ve veřejných zněních rozhodnutí Komise s jedinou podmínkou, že jsou zbaveny souvislosti umožňující identifikovat jejich zdroj [71].

207. I když totiž uznáme, že žadatel o shovívavost může legitimně spoléhat na důvěrné zacházení se svým prohlášením o shovívavosti, vzhledem ke skutečnosti, že jeho účast v programu shovívavosti zahrnuje vzdání se svého práva neusvědčovat sám sebe, toto očekávání se týká pouze ochrany prohlášení jako takového, jeho doslovných citací, jakož i jiných informací umožňujících přímo identifikovat toto prohlášení jako zdroj. Toto očekávání se naproti tomu nevztahuje na zveřejnění skutkových informací týkajících se protiprávního jednání.

208. Konečně poznamenávám, že napětí mezi použitím práva hospodářské soutěže veřejnými orgány a úlohou občanskoprávních žalob na náhradu škody vyvstává v různých souvislostech. Zájmy žadatelů o shovívavost jsou rovněž chráněny jinými prostředky, méně škodícími zájmům poškozených třetích osob, zejména omezením jejich solidární odpovědnosti [72].

70 — Viz čl. 2 body 16 a 17 a čl. 6 odst. 6 písm. a) směrnice 2014/104. Oznámení o spolupráci z roku 2006 a sdělení o spolupráci mezi Komisí a vnitrostátními soudy byla odpovídajícím způsobem změněna (Úř. věst. 2015, C 256, s. 1 a s. 5).

71 — Ačkoli směrnice 2014/104 uvádí ve svém bodě 26 odůvodnění, že výjimka se vztahuje na „doslovné citace z prohlášení“, tento důvod musí být podle mého názoru chápán tak, že prohlášení chrání proti jejich částečnému zveřejnění, v kontextu umožňujícím identifikovat zdroj citace.

72 — Viz čl. 11 odst. 4 směrnice 2014/104.

VIII – Závěry

209. Vzhledem k předcházejícím úvahám navrhuji, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil společnosti Evonik Degussa GmbH náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžných opatřeních.